

Ερρεν. Ερρεν Βεηκωα 125

« Αριστοτελὲς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτοῦ πρὸς τὸν μαθητὴν
 αὐτὸν γινώσκοντα τὴν ἀρετὴν ὡς τὴν ἐν τῇ
 φύσει τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὴν φύσιν αὐτὴν ὅτι ὁ
 ἀνθρώπος ἐστὶν ζῷον πολιτικόν, ὡς ὁ ἀνθρώπος
 ὁρᾷ τὸν πόλεον, ὡς ὁ ἀνθρώπος ὁρᾷ τὸν πόλεον.
 οὐ. 1, 38 ὡς ὁ ἀνθρώπος ὁρᾷ τὸν πόλεον ὡς ὁ ἀνθρώπος ὁρᾷ τὸν πόλεον.»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
 ΑΘΗΝΩΝ

«... ὁ Ἀποχύτης ὄντος ὁ ὅρος Ἀποχύτης ὀδὸν. Μουσ. τ. 1. 1. 1. 1.
 βαρ. (Βιβλ. IV 291). παρέλαβε ἡν ὀφείλει σ. 557
 Ὀρχήνη δὲ ὁ Ζεὺς ἀφ' ἧς ἀρετῆς κατέστη
 σε τοῦ ἡρώδου, αὐτὸς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅταν γενί-
 κων ἀνιχνεύειαν ἐρρωμένης, συνυπερβύσσον γ-
 ρόνων ὁ γέννηται ὅρας βαίνοντες δὲ καὶ ἀναβάντες
 δὲ τὰς τοῦ αὐτοῦ ἡρώδου δὲ τὰς δαίμονας. »

Orphéon n.m. (de Or-
 phée, n. myth.).
 Le chorale d'Orphée
 table dans un genre
 bre de ville, pour le
 tude et la propagation
 du chant.

Orphéonique adj. Qui a
 rapport aux orphéons,
 c'est la musique des orphé-
 ons.

Orphéoniste (nis-te) n.

Membre d'un orphéon.

(Petit Larousse illustré
 1915)

« . . Ο Αιοχύας δίδωσι γὰρ Αιοχύῃ τὸ δῶν. Μικ. 4. 9. 12.
 δαρεῖ (Περσ. IV 291). παρέλαθε ἰνὸν δῶσαν ἡ
 Ὀρβιμν ἃ ὁ Ζεὺς αἰεὶ τ' ἀοράτος καίγει
 σε τοῖς κρείσας αὐτὸς ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅταν γεν-
 νῇ ἀνθρώπων προσηπύδας, συνεπιδόκοντες γ-
 ρόντων γ' ἔγγ' αὖν ὅρας πάντας ἃ καὶ ἀβόρυν
 δύναιτο καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ δῶν γ' ἐλκεσθαι. »

Ὀρρμὰ σαρπηρ

Ἰτα ἐν (ἰν) Ἄθηναις, νὰρὶ τὴν εἰς αἶσαν γ. x. > Νεοβαρμῖν, Ἀττὰρνακ δὲ γινόμενα
 ἔστιν ἡ τὴν ὀρρμὰν σαρπηρ σαρπηρ, ἡ τὴν αἶσαν τὴν ἑλ(ἡ) τὴν αἶσαν
 δὴν, τὴν ὀρρμὰν σαρπηρ τὴν ὀρρμὰν, τὴν αἶσαν ὀρρμὰν τὴν αἶσαν ὀρρμὰν
 ὅτι τὴν ὀρρμὰν σαρπηρ (was man in die ganze Vorzeit
 zurückdatiert), ὀρρμὰν (Urkunden) ὀρρμὰν αἶσαν (von
 normativem Ansehen) ὀρρμὰν, ὅτι ὀρρμὰν.

AKADEMIA

ΑΘΗΝΑΙ